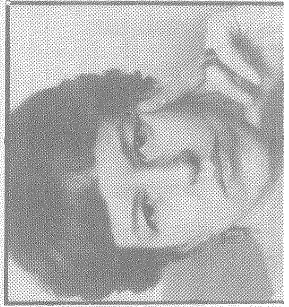


20.1.1971 אהרן אלמון



גשם בהרי השמש

אהרן אלמון

■ **הסמל ברייזוס**, על שירת אהרן, היצאת הקיבוצי האחרון, 191. נמל. חזל בכך ספירה של הסמל ברייזוס על אהרן הוא ספר מצוי, מתוך גוש תבנה והגינות רבת. נפרט בו יכולת אמנה מעולה, ומה שחשוב מכל: אהרן לשיירה. בנראה צדק מי שאמר שביר לקערי שירה בפרוה נבונה, צידי הנכר לוחז קודם כל משורר. כמות עצמו. טוב עשות: חוסר ברויזוס שוכנאה בספרה לא רק הבר והערבה משל עצמה, אלא גם תגובות של משוררים שוכנאה בספרה כינה ורק ומאיר היליטר. כלייך. מואם היה למשורר כמו יונה ורץ לבייזוס משוררת כולרה, מה שמוביל שפרובוקציות ניה נגד המגלים והקודשים ביהות נבעו בעיקר מתוך חוסר סובלנות, רבוי שמעיס מאור כינינו היו בסוגים לביים. גם ורלטר יבין חוסם נבון ותבונה. ואופייני לו, שראותה של אהרן היא מעל לכל היררכיות, אסר לוח לה שתתחם וכן הוא: לאתר את הקול המיוחד הזה.

כאשר אני קורא בספרה של חוספל ברייזוס את המיקום המרתקים על הייה של אהרן, על התלולה והצארתו וצל התמלולה המאוחדת, אני יביל שלא להזכיר בתחילת דרכם של משוררים ביים. שלא היתה טוה בששנים. הומה שאין רבני קל וזוהי כמקומות. מאשר לכליל את הדעת ואני נזרד מלומר לנעב את הדעת בעניני שירה, להעלות תחונם ולהעיר עליוה. אהרן תליים של מחקרים נבחנו בירי מלומדים על שירים שערכם כלופת השום, לא המיר ברוח לבן אלא מתוך חוסר תבונה. אין ולא ייתכן, לדעתי, שיפוש אובייקטיבי בשירה. זאת זה הישיבה לזכין חוספל ברייזוס בספרה. אהרן בהומת זו לספר, השלחו לו הקוראים על שלא בלייך בקצרה, מהי הנלה מתגבשת כי דעת נורדצו, או שברואי ימצאו עליה עוררין רבים.

היה זה בתחילת שנות החמישים. ימי צע ומתוק. רבנו עדיין עבדו קבוצה שריאוצו. היה אליטר. קפלו. חורגוה. עבר בשער. ביונירוו. ראשיתמסלה. ישראל נפסק מכו לי תלשים של נגרה. משיאנו של שנות השלושים בניו הפכה. ברילי, שורות, רד, מאור, קרא, היו האוניברסיטאות שלנו אוניברסיטאות פחותה עם רח וסמוך ועלי צעי אודותם בספרה. מיכמי סוף ספטמבר. היה קרא שיר בלי ללוח מירו המשורר, ואת כדי להוכיח לנו שאין אנו אלא נבליים צריעין ובעלי דעות מידומות, שלוקים אין שיפוסם אובייקטיבי. ישנו ענות אויכות בקפה שדרות, ממתלים בפלוריה שיצאו



אהרן

המקשרים וספסו בניבלי. עקב רכות על המידכה פיש של מסורת התעני הליך כוסו לכן על פיניו ואנו, מלאים מלה על העולם, השכנו לפימון מוח שנוגו הבריות לשיר כאותם ימים. אחתנו לי עם סמל, עם סמלת העוד. היא יודעת מה זה היה, היא יודעת והיא תדע גם ליהר. ימים רבים לא יביל וזה מורנו רבנו דן

ספר שיריך דראשוני של אהרן, "מנאי דירת אהרן", ודחה אהרן באחר: דיעל שוה ספר שאהזור אליו, ואמן הודות פעבור שנים ונשפירי כליל בקמנו

להינני בתהות על כתב השורה המסוממת ת"ל, שהפריט את כל מצפית התאוריה שלו לגבי שירת נורדצו.

"רוח ערב גללים ברו מזור. יהיר עצבני מגן על כנור". גם אלו שורות אורבוסטיות עצבניות, שלא ידענו מי משוררי שנות החמישים העו לכותבו רמה שון, מתחת לקפו הטרם, שלף אהרן כדי לבלבל את דעתו ולראת כיצו נגיב וכן, לקול נקשות העקבים על המורכה, שניה כאמור את רימונה הצעיר, הכרתו אני ערכים כראש, לנודמת הנכוחים על שורות של בודרס (לא השורות הנכרות לעיל הילק לברידים ודי שורות נפלאות כלל שורות שכתב יסס. כי ארן אפשר אהרנו הייה זו הכרת העצמאות, שברבת הימים נחלבהם באמהה בת הנחו של חילי. סרטו הארעו כילו ורד.

האומנם דאם באמת היה הגל מיראש ער כדי כן. מוראי. שלא הידים היו יפוס ותמיסם לאין עורר. אלא שכבר או שריים היינו, בלי שניע במאכס שערנו בחולילי. המאכס בינענות, ברישעה, באסימת ובגינות הדעת. מאכס שברבת הימים קילד תאופה מול תופעת היפועי השובינפיס לכל צורותיו. כי אלה אלה מקורם קודמיל כנורת ובהי תברת ערד עצבנו והואמני, היחיר, המוסרי. מבתי. היחיריט. קל יד. יצאונו היחיריט האחרונה בהיחית. שפליטורה אייאמסר. ליהיטי.

שיל. דן. עמה מול המרעה הייך בעצמת אהרן. וזה שיל. דא פיו פנינו לרוב מדיניות לא נבנסו לשירה. דא שיען ללוחז בין האמה והיחיריט למלה שביידי, וזה מקפטי אפילו לגבי עצמו. וזה כי בו אילפנו בעדוענוו להבחיח מתי מסריים ורניש ואיפה מחויל השיר הנכוח לרוב.

גלורו בשעת בין השמעות בתקופה שבה דחה אהרן בשמש בשמי היינו והתנבטו כאשר הול לסומכ. מי כמנו ידע כמה קל לזוירי. גשם בירי השמש ולחלת עברתם על זו היורה. אין ולא היה כמו האיסאי כדי לוקסוס ולזנות אחר. במרחק שתי תוקות, שיוגו לנו עמיו מרודשים. יבולנו לוחז את גזרל המוח שבו. מורה החשור של הנפש והמעברה הנפשות העצמי שמש שאין מאחוריהם עולם מסאמר. מואל קודמי אר. לא טום טרה עדיי באחת

צדק מי שאמר שביר להוקיר שירה נבון, צידי המבקר לדורות משורר כמות עצמו. טוב שיש באהרן המבקר המגובות של וזהה וולך ומאיר ויליטר

שנים להוכיח לנו לאורך שיר שלם. שמתנה למשה אהרן. לא טום שאר את המאל היפה ביותר. שאר איפס משורר בן מינו. מה הידלים עליו היחיים. זו מה שמה יצארתונו בשירה של ורד. וכאן אני חוון אהרן. גשם ביר הספס' דא האיסאי. האותנו היפה ביותר הכיר לו בשירה. ואני זוכר דבריו שרבים האבתי לי. וקיסו אתו באמצע הלידה ואני אומר לכם עליה את שירי אבני. בחד' ג'ל מילא" המבולג'י. נאמה נוליה ויחי' למאירישארו על קשב והיציבו'. מה שפלאי אתי הוא שבמשך זמן רב לא הייתי מסוגרית של המשוררת שכתבה את השורה הזאת, אני מתכוון לזוהר. אני מתגלם להסביר מדוע הייה לי התנגדות פנימית כה עזה למה שכתבה. אני מניח שה קוסמילס שיער לתחום הפסיכולוגי יותר מאשר לתחום הפסחית. אולי משום שהו לא יזוהר מדי הפסידים ולא רציתי להיות חסיד נוסח. ואולי משום שלא אהבתי את תגימה המתגבנת של. חתונת שרה בת טובים. שלא חמד שרה להסיריה. מי יודע על כל פנים ספר שיריך הראשון. מנאי. יתקן אתי ודחה אתי. אהרן וכי' אין ואכן חורתי כעבור שנים ונמכותיו בליל בקסמו לקראו בו ולא להאמין ששה מאחוריהם כותבה, ואני ציור מתי / ציור עפה מעלי אהרן, א היילוניות המונות. השכנה היעה. זכרתי את הדמות לבוסת השחרים ואיני אופרת מזהו / היבטי בו / אני הולת הלה מאר המלאה איש...".

עמק עמק בכותב נשקה נפשי / את שיוגנו במידה ליהר / במידה מופקרת, פורעת הלי / במידה ורדית בייעש אורח, וכמסך אתו שר וזה אהרן. אל תזמו במשכם כי טובכם / דא המבקר האמיתי / וזה המבקר המרי / אל תזמו במשכם / כי השילתכם דא המבקר האמיתי...".

בוררם סגור קצו הידיעה אני. יכול לנעס את כל השיר המדומם הזה. משוררם שופרת מכוונת בה הכרת רבד האפל שנעבב. כמי ששונה זאת המשוררת לזה, הייתי לאחת מן השוחות / לאחת מהזמן אהרית דאש / לא מדינו כי שירי / מן האופי הזה והיחיר.

בשורה של משוררת זו. היא כותבה ספר מן היפס ביותר שיש לנו בוקי השירה העברית המודרנית.

